

Predikatie over Hooglied 1: 14 - 17 te Sliedrecht door ds. J.H. Bogaard, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 68: 4

Lezen - Hooglied 1

Voorrede.

Alle mensen wensen wel te hebben en te ontvangen. Al was het maar een oppervlakkige kennis, bijv. dat er een eeuwigheid is, en dat wij dat waarachtig geloven, en dat er ook een hemel is.

Ook ik wou dat wel hebben, en zei: "Ze zijn gelukkig, die zo zijn". Zelfs Bileam, die valse profeet, die Israël tot een aanstoot was, wenste nog wel: "Mijne ziel sterve de dood des oprechten, en mijn uiterste zij gelijk het zijne".

Degenen, die hun staat bekennen moeten alleen uit overreding, hebben ook hun wensen. Ze zeggen vaak: "Wat zijn die goederen toch begeerlijk, wat zijn die schatten aanminnig, wat is die dienst zalig, wat is die gemeenschap een zaligheid". Dus, dan strekken onze genegenheden daar zekerlijk heen, en we bidden en smeken, om dat ook te hebben, vaak op een wijze gelijk een kind, dat het verstand en oordeel niet heeft. De vader of moeder geven het kind geen kostbare stukken in handen, maar zetten die buiten zijn bereik, om schade en onheil te voorkomen. Als het dan wat moois ziet, dat het graag wil hebben, dan schreeuwt het, omdat het het niet krijgt of er niet bij kan. Maar die ouders handelen met beleid.

Als het over die dingen gaat, ik was vroeger zeker erg groots op mijn manier. Nu is de tijd anders. Toen was het zo ruim niet, dat de jongens soms al met hun achtste jaar met een horloge liepen. Ik was 14 jaar en wilde er ook een hebben, dolgraag! Maar mijn vader zei: "Het staat niet, zo'n snotneus met een horloge, en dat loopt verkeerd ook".

Ik weer eens gevraagd. Die had er een, en die had er een, en ik wou er ook een hebben. Tenslotte aan het zeuren: "Geef me dan het uwe, vader". Dat was nog zo'n grote.

Ik net zo lang gezeurd, tot vader zei: "Nu, neem het dan maar". En ik toen natuurlijk nieuwsgierig, zoals dat gaat. Hoe laat zou het al wezen? En ik maar kijken. Dan liep ik met mijn jasje open, opdat ze zouden zeggen: " Kijk, hij heeft er ook een". Al was het dan geen zilveren, dat gaf niet, dat kun je toch niet zien door 't vestje heen. Elke drie minuten keek ik, hoe laat het al was. Door dat kijken telkens, ging de tijd niet hard genoeg. Dus ik denk: zou 't wel hard genoeg lopen, en dan maar weer eens geluisterd aan mijn oor. "Ik zal er maar weer eens aan draaien". Tenslotte draaide ik de veer kapot, en legde het weer stilletjes weg. Mijn vader had gelijk gehad, die wist meer dan ik. Maar als je zo bij de 14 of 15 jaar ben, dan ben je soms wijzer dan je vader en moeder.

Gelijk zij nu uit voorzichtigheid, houdt God er de mens ook van terug, en toch kermen we soms, maar we vergeten dan het versje dat we zongen, want daar staat:

Uw God, O Isrel, heeft de kracht Door Zijn bevel u toegebracht.

En dan bidden ze:

O God, schraag dat vermogen.

Waar ligt dan de grond van verkrijgen en genoeg hebben? In het bevel!

Wij redeneren vaak over het bevel: "Ik probeer het wel en ik heb alles al geprobeerd, maar ik kan het niet". Wij praten vaak over God, en over Zijn wil te doen, en dan zijn we ook vaak

genegen om die wil te behartigen. We willen gehoorzamen, maar dat gaat niet; en het zou toch moeten, want: "Een gehoorzame zoon is zijns vaders welgevallen, en een zotte zoon is zijner moeder droefheid".

Nu zeggen wij: "Het kan niet". Maar als God je eens beval, en Hij liet je niet los, dan kon je je zelfs wel bekeren, waar wij gewend zijn van te zeggen: "Wat is het een groot soeverein liefdewerk Gods". Maar dan hebben we dat bevel niet uit onszelf, het was ons te sterk geworden, wij moesten vallen en Hem de schuldige eer toekennen.

Het was op een Zondagavond, dat er in de kerk eens iemand bekeerd werd. Maar eerst moest zij verloren gaan. Het was bij deze waarheid - het is uit de brief aan de Colossenzen - "En Hij heeft u, die eertijds vervreemd waart, en vijanden door het verstand in de boze werken, nu ook verzoend". Dat mens nam aan: "Ik heb niets dan verstand in de boze werken, ik ben verloren!" Het was het Woord Gods, dat haar zo maakte, en ze kon het niet tegenspreken. Dat was alles wat ze had, en dat komt van Jezus.

Er staat ook nog: "De goddeloze verlate zijnen weg en de ongerechte man zijn gedachten". Merk het op, wat ik je bidden mag; als dat begint te komen, dan zullen wij onwijs worden, en dan wil Immanuël Zijn werk aan ons doen.

De duivel weet ook wel, wie onze Redder is. En als wij naar Hem gaan luisteren, gaan wij ons verstand verliezen en onzen weg verlaten. En daar wil de duivel niets van horen, want dan is hij ons voor eeuwig kwijt.

Satan is zoveel hoger dan wij geschapen, dus hij weet meer dan wij; daarom is hij ons ook dikwijls te glad af. Wij weten ook, dat hij velen misleidt. En dan denken wij: "Als het daar naar toe moet, dan kunnen wij het er wel bij neergooien".

De duivel dringt bij ons aan toch toezicht te houden, dat we de poorten goed gesloten houden. en zegt: "Je lot is niet te overzien, als je de poorten¹ open doet". En als je je dan toch opmaakt, op Gods bevel, tot het openen der poorten, dan moet je hem eens zien staan, die hals, zijn staart zakt, waar hij de burgers mee regeert, want er staat: "Met zijn staart regeert hij het derde deel van de wereld". Maar als de deuren open gestoten worden, dan zakt hij af, met zijn staart op de grond, net als een hond, die een pak slaag gehad heeft.

Hij heeft het verloren, al zijn leugens en bedrog zijn aan de dag gekomen. Want hij zei: "Je moet er maar op rekenen, dat je allemaal opgehangen wordt, als je de poort opent". En nu gebeurt er van dat alles niets. Hij moest met alles de wijk nemen. En nu krijgt Jezus dé gelegenheid ons zalig te maken. Dus wat staat dan voorop? Het bevel!

Wij hebben onze grond verlaten en ons verstand is afgebroken. Nu zullen we moeten roeien met de riemen die we hebben: onrein, walgelijk, voor eeuwig kwijt, en we moeten de stukken ondertekenen. Dan zullen we zeggen: "O, hoe dierbaar, hoe goed is het".

Ja, het is goed, het is Zijn bevel, en het is een onbegrijpelijk liefdewerk, wat Hij aan een zondaar bewijst. Het is alleen Zijn bevel, en wij kunnen er niet tegen op roeien.

Zo krijgt Hij gelegenheid om ons te vangen.

Er komt nog aan het einde van dat versje voor:

Zij zullen u van allen kant,
Zelfs uit het allerverste land,
Vereren met geschenken.

¹ Bunyan, Heilige oorlog

Hierbij dit: Ik heb een vrouw gekend, die bekeerd geworden is. Ze had het niet erg ruim, maar als naaister kon ze, met les geven en naaien voor een ander, haar brood zowat verdienen. Maar ze kreeg geen grote kledingstukken meer, zoals jurken en mantels. Ze lieten haar dan een broek of een hemd maken. Dat bracht echter niet veel op, dat weten jullie ook wel. Het viel dus schraaltjes uit.

Haar hart zuchtte ook onder haar zonden. Wat moest het worden voor de eeuwigheid! En nu haar broodje ook nog kwijt! Dus, ze probeerde van alles om nog een beetje aan de kost te komen. Ze moest toch leven! Maar ze kreeg geen werk. De mensen zeiden: "Dat is geen zuiver geestelijk werk, je zit overal in te wroeten. Denk jij maar niet over bekeerd worden". Maar zij zuchtte toch: „O God, ontferm U over mij", en toen kwam er in haar: "Zij zullen u van allen kant, Zelfs uit het allerverste land, Vereren met geschenken." "Ja", zei de duivel, "God wil je nog niet hebben, Hij zal je nog wel verder helpen misschien, en dan bewerkt Hij de mensen nog wel om te zeggen: "Hier heb je een rijksdaalder of een gulden, dan kun je nog eens een beetje bekomen". Maar het liep schraaltjes af. Ze was jarig geweest en er was nog niemand geweest om handreiking te doen. "Zie je wel" zei de duivel, "Hij geeft je wel een hoop beloften, maar komt er geen één na; en als het er op aankomt, dan laat Hij het er bij zitten". Ze moest tenslotte nog bidden om te sterven en verloren te gaan, in plaats van jarig zijn en een hoop cadeaus krijgen. Gestorven en verloren gegaan is zij ook. Ik heb het horen vertellen. Ze woonde bij iemand in, die nauwelijks geloofde dat er een God was, en van die "fijnen" moest ze helemaal niets hebben. Maar deze vrouw, nu vooruit, dat was een aardig mens, dus die hield ze bij zich. "Ja, ik zal haar kleren maar opzoeken, dan kun je ze afleggen." Maar dat deden degenen die Godskennis hadden niet. "Wat is dat nu, ik geloof niet dat ze dood is." Het werk was ten einde, Ze deed haar ogen open, ging overeind zitten en vertelde wat grote dingen God aan haar ziel gedaan had. Zelfs dat versje, allang in het land der vergetelheid, kwam terug.

Dit was de zin van Gods Woord geweest en Hij had het gedaan, veel beter dan de duivel gezegd had en zij ooit had kunnen denken of geloven.

Wat dus hier staat, geldt de staat van onze vernedering. Wie zal kunnen uitdrukken, waar we in gevallen zijn? We moeten het leren, en die het niet leert, weet het niet.

Neem eens een voorbeeld in de natuur. Onze kinderen, die we zien lopen, die we horen praten, kunnen dat, omdat ze het geleerd hebben. Zouden nu de ouders de kinderen praten moeten leren, en zouden wij dan, waar we zo ongelukkig zijn, en nog niet eens praten kunnen, zouden wij dan bij machte wezen, om de verborgenheden van Gods Koninkrijk te verstaan?

Neen, dat moeten we ook leren, dat is een les.

Waar de zondaar het bevel raakt, wil God hem van alles voorzien. Daarin worden ze voorzien van de nodige kracht om mede op te staan uit hun dood, Christus gaat over hen lichten, en ze worden ten eeuwige leven geschikt, geheiligd en beveiligd.

Ik vraag daarom ook een wijle uw aandacht voor het getuigenis Gods en de hemelse liefde. We bemerken dan, hoe het een mens gaat, die het bevel moet laten werken en wat de vrucht en uitwerking daarvan is: de gemeenschap Gods en van Zijn Geest.

Het woord onzer overdenking vindt u in het Hooglied van Salomo, het eerste hoofdstuk, waar we, van vers 14 tot het einde, lezen:

14. *Mijn Liefste is mij een tros van Cyprus, in de wijngaarden van En-gedi.*
15. *Zie, gij zijt schoon, Mijn vriendin! Zie, gij zijt schoon; uw ogen zijn duiven ogen.*
16. *Zie, gij zijt schoon, mijn Liefste, ja, liefelijk; ook groent onze bedstede.*
17. *De balken onzer huizen zijn cederen, onze galerijen zijn cipressen.*

Wat ik u voorlas heeft een toon in zich, waaruit elk beseft: hier is sprake van omgang, familiariteit, gemeenzaamheid en verhouding. Gelijk wij ook vinden in: "Ik zal bij hen zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn, en Ik zal hun tot een God zijn, en zal in het midden van hen wonen".

Daar is nog een ander gedeelte in de Schriftuur, waarin dat woordelijk ons wordt te kennen gegeven: "Zo iemand" zegt Jezus, "Mij liefheeft, die zal Mijne woorden bewaren, en zal van Mijnen Vader geliefd worden, en wij zullen tot hem komen en woning bij hem maken".

In nog een ander gedeelte horen we Paulus, de dienaar van Jezus, als leraar tot de gemeenten zeggen: "Om nu de Heere, hetzij inwonende, hetzij uitwonende, in alles welbehagelijk te zijn".

De zin is, dat de zondaar, door de Heilige Geest, onder welke hij Christus ingelijfd en van Zijns Vaders erfdeel verzekerd wordt, waarachtig gemeenschap hebben zou, en die gemeenschap, naar Johannes' zeggen, ook zij met de Vader.

Uit die grond is het, dat wij hier de bruid horen zeggen, wat zij aan haar Immanuël en liefhebbend zielevriend te danken heeft, hoe zij Hem acht en waar ze Hem voor houdt.

Daarom zegt zij aan allen, die belangstellen, aan, wat haar de genade is, en zegt: "Mijn liefste is mij een tros van cyprus in de wijngaarden van Engédi".

Die uitdrukking, zeggen de geleerden, houdt in de naam van een vrucht. Er is een zekere Hieronymus, die zegt: "cyprus is een zeer aangename en heerlijke reukgevende vrucht".

In de uitdrukking: "Mijn liefste is mij een tros van cyprus", wordt met cyprus bedoeld een plaats van overgrote vruchtbaarheid. Zelfs ongehoorde dingen worden daarvan gezegd, zo bijvoorbeeld, dat men daar vier maal per jaar oogstte. Dat zal misschien wel niet geheel juist zijn, maar in elk geval stemmen allen hierin overeen, dat die bodem uitermate vruchtbaar moet geweest zijn, en Cyprus een plaats was, waar veel voortkwam en groeide.

Het een en ander doet ons denken, dat hier de bruid werkzaam is om op een waarachtige gelovige wijze haar geestelijke zielebruidegom hulde toe te brengen. Zij weet niet hoe ze Hem nog meer eren moet.

Alzo ademt dit getuigenis het leven der gemeenschap, door de genade des Geestes, haar verstandhouding omtrent die dierbare Heiland, in Wie ze, als haar Eigenaar, hogelijk roemt.

Zij geeft te kennen wat zij in haar zwakte, noden, kruis, lijden, banden, jammer, armoe en wat ook, aan Hem heeft.

Wanneer een zwakke de gewone spijzen vaak niet meer verdragen kan, dan zegt men: Een druif, dat gaat nog, daar snakken de tong en branderige lippen nog naar. Alzo ook is Jezus een ademtocht, een verversing voor Zijn gemeente, die Hij koopt. Zij hebben in de nood van hun harten, in de armoe hunner ziel, in de jammer en de strijd dezes levens aan Hem alles.

Waar ze niets meer kunnen hebben, en ze geen grond of leven bij of in zichzelf vinden, noch ook in deze benauwde wereld, daar snakken zij - de amechtige van ziel en arme van geest - gelijk een dodelijk kranke naar een druif, naar de liefde en gemeenschap van Jezus.

De gemeente - Paulus mag haar toewensen, dat zij moge gezond zijn in het geloof - is één groot ziekenhuis; en je begrijpt, dat dat allemaal mensen zijn, die uit de wereld getrokken en uit satans macht en boeien verlost worden, en altijd nog de overblijfselen hebben van die oude mens en daaronder lijden; zodat het hier is: een strijdende gemeente.

Een soldaat in de strijd snakt naar rust, overwinning, vrede, en grijpt in de hitte van de strijd de waterfles om zijn dorst te lessen. Alzo is voor die gemeente van Immanuël, in de bittere, hete, benauwden en smartvolle strijd hier beneden, Jezus de geliefkoosde drank, die zij drinken, de spijs die gegeten wordt, en alzo haar leven, hetwelk Zijne genade is.

Paulus deed 't uitdrukken, dat het leven der gelovigen in de Zone Gods alles weergeeft; de heerlijke verhoging voor een amechtige zondaar in de strijd hier beneden, in het lijden op

deze aarde, in de nood en de hitte der verdrukking, welke alle gelovigen eigen is, welke tot Zion eenmaal zijn verkoren. Zij zeggen: "Mijn liefste".

Het is een uitdrukking, waarin de innige verhouding van Christus en Zijn Kerk naar voren treedt. Zo is het geloof een zuiver werk des Geestes, waardoor zij zich tot Jezus begeven, Hem aannemen, omhelzen en met Hem vrede hebben, als het hoogste goed.

De woorden zijn gekozen naar de aard van dat werk des Geestes: "Mijn liefste is mij een tros van Cyprus, uit de wijngaarden van Engédi".

Die spreekwoordelijke en zeer overvloedige bodem van alle vruchtbaarheid is het genadig, alles omvattend welbehagen des Almachtigen; dat is de grond. Hij zegt: "Ik ben de ware wijnstok, en Mijn Vader is de landman". Die God heeft tuinen en grond, en plant hen er op.

Hier komt dus de liefde van Christus, de genade Zijns Geestes, de troost der behoudenis en alle verkwikking der ziel, uit het welbehagen Gods.

Het is de leer, die ons zegt: "Alle deze dingen zijn uit God". Dat is de wortel, waar alles uit komt, ons met Zichzelf verzoent door Jezus Christus, en Hij heeft het woord der verzoening in ons gelegd.

Merk je niet, dat de reine en dierbare leer Gods van onze behoudenis door die enige Heiland, en onze troost voor leven en sterven, alleen kenbaar is door haar oorsprong, God! Zo is het ook hier: alle deze dingen zijn uit God, de Landman, Die de wijnstok zijn vrucht geeft te dragen, en de zondaar spijst en drinkt ten eeuwiggen leven.

Uit die grond en wortel is het, dat de kerk haar kracht en genade ontvangt; uit die wortel heeft de Zone Gods Zich in onze natuur begeven; uit die wortel is Zijn onderwijs gevloeid; uit die grond heeft Hij zichzelf volmaakt geofferd; uit die grond vindt Hij ook de zondaar.

Hij zegt: "Al wat de Vader Mij geeft, dat zal tot Mij komen". Hij ziet Zijn gemeenschap met de zondaar als een gave, uit de hand Zijns Vaders. Wat de zondaar - dus een, die in zichzelf gans verloren is voor God - heeft, geniet, ontmoet en ontvangt, krijgt hij uit die enige wortel, het Welbehagen.

De les is dus: het leven der gemeente is, waar het Leven, waar Christus is.

Satan spreekt tot God: "Huid voor huid, en al wat de mens heeft, zal hij geven voor zijn leven". Wij zijn zo uit onze aard en zullen tegenstand bieden en willen niet verloren gaan. Daarom zal het het Welbehagen zijn dat baart, als de zondaar zijn dood aanvaardt, zijn oordeel omhelst, en zich uit die liefde met God laat verzoenen door Jezus Christus.

Nu keert het om. De wederliefde is sterker dan de dood, en de ijver harder dan het graf, haar kolen zijn vurige kolen; al gaf iemand al het goed van zijn huis, men zou hem verachten, ja de rivieren zullen dezelve niet uitblussen.

Hier is dus sprake van dat liefde-akkoord, waarin een alles-verzondigd-hebbend, vijandig gezind mens, door God vernederd in zijn zonden, in Christus dit ware leven opdoet, om te bekennen: niet ik, Hij leeft in mij. Nu is Hij hun dierbaar, uit die vruchtbare wortel, God tot prijs en dank, door Jezus Christus.

Daar staat tegenover, dat, waar de kerk de gemeenschap van Christus roemt en zich aan Hem houdt, gelijk Hij dat van haar begeert - wederkerig van Zijn liefde ontvangt en geniet.

"Zie, gij zijt schoon, mijne vriendin, zie, gij zijt schoon; uwe ogen zijn duivenogen".

In dit zeggen verbindt zich, op een Goddelijke, eeuwig geldende wijze, de eeuwige Zone Gods als met eden, zeggende: "Het zal zo zijn, het is zo, mijne vriendin!"

Gisteren ben ik nog naar Schiedam geweest en heb daar verscheidene bekenden ontmoet. Daar was er ook een bij, die altijd nog een leegte in zijn binnenste had. Nu riep hij gisteren: "Kom eens, dan zal ik je eens wat vertellen". Hij zei: "Ik was altijd nog ongeholpen, ik zag mij lopen, ik schaamde me voor God, net als een bedelaar, verscheurd en berooid, ik kon Hem

onmogelijk beantwoorden en waar ik in mijn schaamte mijn ogen neersloeg, daar is Jezus, die bracht mij in de armen Zijns Vaders, en die ging met mij weg en bracht mij in het heilig duister. Daar is Hij, God, mijn God geworden met eden en zweren. Ik had het alles geloofd tevoren en door Zijn Geest omhelsd, en gelispeld soms: Abba, lieve Vader. Maar ik was zo'n eind, dacht mij, buiten alles, zo nameloos ellendig en ongelukkig, het ging niet meer. Nu heb ik een andere kijk op de zaken en word geherbergd.

Al zijn wij nog zo ongelukkig, van alles verstoken, uit de eden en trouwe liefde Gods des Vaders, in Christus Jezus, hebben wij nog: "Zie, gij zijt schoon, mijne vriendin, zie, gij zijt schoon, uwe ogen zijn duivenogen".

Hij wil zeggen, Ik heb u bemind met een kuise minne. Ik heb rijk en troon en heerlijkheid alles verlaten, om u in de hel en zonde en straf te eigen en, en nu stel Ik het op prijs, dat gij u met uw volkomen liefde voor Mij stelt en kuis naar boven ziet. Immers is het nodig, oprecht en kuis te zijn gelijk een duif!

Welnu, dan prijkt die Heiland, die in volkomenheid zich voor hen vernedert, in de wederliefde, welke volkomen Hem huldigt en zegt: "U bent mijn leven, mijn spijs en mijn drank, mijn enige!" Ik hoorde eens een oude man zeggen: "Ik moet eten, want ik ben anders dood en ondergang onderworpen, ik moet eten Hem, die waarachtig God en mens is". Zo is het: duivenogen.

Is Hij rechtstreeks tot ons afgekomen, de nooddruft en kuise liefde dringt ons om recht toe, recht aan, op Hem te zien. Daar is het:

Beminnaars van de Heer',
Verbreiders van Zijn eer.

Dat prijst, eerbiedigt en erkent Jezus! Het is, als wil Hij zeggen: Mijn gemeente, Mijn ledematen, die in deze wereld veracht, geminacht en als ter dood verwezen zijn en zulk een verachtelijk gelaat hebben, dat gij ter bespottung en verguizing zijt geworden, Ik oordeel juist anders over u. Ik verzeker, bevestig en fundere u in Mijn liefde!

Het staat er tweemaal: "Zie, gij zijt schoon, mijne vriendin, zie, gij zijt schoon". Het dubbel zeggen is een gewoonte in de Hebreeuwse taal om een zaak te verzekeren. Alzo is het ook hier. Jezus wil zeggen: "Ik ga akkoord met een, welke de nood van de aarde dringt en die te arm is, om het bij zichzelf te houden, en te naar, om zich in deze wereld te verhogen. Ik erken u en vereer u met Mijn gemeenschap, liefde, vriendschap en innerlijke beweging Mijner barmhartigheid".

Het is een woord, waarin wij uitdrukken, dat wij, indien wij dan verzoend zijn door Zijn dood, veel meer, verzoend zijnde, behouden worden door Zijn leven.

En Hij zegt: Veel meer zal Ik u geven, wanneer Ik verhoogd ben. Ik zal u onderhouden en omringen met Mijn liefde, nadien Ik koninklijk ben verheerlijkt, en houd u voor Mijn sieraad en vereer u met Mijn onderscheiding, vriendschap en innerlijke beweging Mijner grondeloze en eeuwige barmhartigheid.

Hier ligt dus een hartsterking. Het verzekert ons van Zijn hartelijke liefde, gulle vriendschap en Zijn geestelijke genade. Het is juist geschikt om ons af te trekken, langer hoe meer nog, van deze wereld. Uit haar uit te wonen en bij de Heere in te wonen, om te worden onderhouden door die drang der liefde uit een vrijmachtige erbarming, zoals die uit, door en bij Jezus is.

Want het maakt ons zalig in de hoop, die niet beschaamt, daar de liefde Gods in het hart is uitgestort, daarom:

Beminnars van de Heer',
Verbreiders van Zijn eer,
Hoopt steeds op Zijn genade
En haat altoos het kwade.

Dat verzegelt Jezus aan het hart, in de weergaloosheid Zijner hemelse liefde.

Nu volgt: "Zie, gij zijt schoon mijn liefste, ja liefelijk; ook groent onze bedstede".

Als we, wat er in de kanttekening staat, aanmerken, dan spreekt hier de bruid de Heere aan. Ik heb er niet op tegen, een elk zij in zijn gemoed ten volle verzekerd. Als ik zeg, te verschillen van innerlijk gevoelen, komt dat hierdoor, dat ik mij onwaard acht aldus deze spreuk te eigenen en eer uit hoogachting van Zijn wezen en werk, Hem er de voorkeur ingeef. De reden waarom ik alzo ben, hoop ik u ronduit te zeggen.

Jaren terug, op een zondag, werd me kwart voor zes een kruis opgelegd en om zes uur moest ik spreken. Onder dat kruis zei ik: "Dat overleef ik niet, dat is mijn dood", zo pakte dat me aan. Was me de plaats van sterven niet onverschillig geweest, dan was ik zeker niet naar de kerk gegaan. Nu, God is me zeer ter wille geweest. Ik kan niet beter zeggen, dan dat Hij de beker des geloofs aan mijn lippen gezet heeft: "Drink maar en geef maar uit van de lof Gods en Zijn genade". Dat moest ik ook. Inwendig was ik evenwel verscheurd. Die avond was voorbij, de genade had ik opgeteerd en dus schoot ik met mijn hartgebrek over; ik heb 's avonds nog geprobeerd om te rusten, maar het kon niet. Dus ik ging maar weer van bed en zat op een stoel te zeggen: "Och Heere, och, als ik kon dan kwam ik nu naar U toe, ik bleef geen minuut hier".

Daarop begon Jezus als hemelwachter en getuige in mijn kruislijden, mij toe te roepen: "Kom maar". Maar ik begreep, daar lagen nog mijn zonden tussen en ik kon niet komen. Ik had heerschappij moeten hebben over dat alles en mij van mijn lichaam moeten verlossen, maar dat mag niet, want wij mogen geen zelfmoordenaar zijn. En dus: "Dat kan ik niet, zo Gij het niet gebiedt. Maak U dan scheiding tussen lichaam en ziel, dan ben ik bij U".

En toen was het antwoord: "Indien gij niet komen kunt, kom Ik tot u". En om voor te stellen hoe dat was: ik heb hier mijn hand in deze doek en zo was Jezus mij aannemende en innemende, en als met mij in de nauwste omhelzing; ik sprak toen geen woord!

Een kruiseling, die van al wat hem lief en dierbaar is, afgetrokken wordt en ten dode toe gemarteld wordt, wat zou die zeggen als hij pardon kreeg? Ook niets!

Verwondering en verbazing, als Zijn mond tot ons zegt: Kom dan maar eens bij Mij". Verbazing, onwaarde en verwondering liep door me heen, en Hij handelde met me en sprak wat hier staat. Dat sprak ik niet, dat deed Hij: "Zie, gij zijt schoon, mijn liefste, ja liefelijk; ook groent onze bedstede".

Als iemand het bezwaar mocht hebben en zeggen zou, dat Jezus hier niet Zijn kerk en gemeente Zijn liefste noemt! Maar waarom niet? Rijk en troon en omgang des Vaders verliet Hij òm haar en vòòr haar, dus waarom niet?

Hij brengt in lijden, kruis, smarten, droefheid en wat dies meer zij, hemelgoud op ons. Hij brengt ons toe, wat in de natuur de één de ander niet toebrengen kan, en wint het van alles, waardoor wij bekennen:

"Wien heb ik nevens U in den hemel?
Nevens U lust mij ook niets op de aarde;
bezwijkt mijn vlees en mijn hart,
zo is God de rotssteen mijns harten en mijn deel in eeuwigheid".

Sindsdien heb ik deze verklaring in het binnenste van mijn ziel erkend en het is nog zo.

"Ook groent onze bedstede", betekent, dat Jezus de zondaar vruchtbaar maakt tot Gods eer en Zijn koninkrijk en heerlijkheid. Wiens werk is het anders, als het Zijne, daar wij uit onszelf niets zijn, niets kunnen, en het alles alleen Zijn gave en genade is.

Toen nam ik aan, dat Hij me vruchtbaar wilde maken tot Zijn koninkrijk en eer; toen nam ik aan, dat ik Hem niet mishaagde in Zijn ogen, al was ik zoals ik gezegd heb. Ik bewoog mijn ziel op het gebied van Gods koninkrijk uit de aard van Zijn eeuwig verbond, waarin Hij de onveranderlijke, eeuwig gezegende en met Zichzelf alles daarstellende Jehova is.

Gisteravond ben ik naar Schiedam geweest en heb er 's avonds de Heiligen Doop bediend voor Hofman en zijn vrouw, aan hun kind. Daaromtrent waren steeds mijn gedachten: ik word een bejaard mens; en heb dan ook dikwijls gevraagd: "Ik weet het niet, maar Gij weet alle dingen, was dat maar vast voorbij, dan rust dat, als me wat overkwam dan is dat aan zijn eind".

Toen Hofman er over sprak, zei ik: "Daar heb ik zó over gedacht: wacht daar nog maar wat mee, ik heb liever dat je het zelf maar doet. Gaf God ook daar maar opening toe".

Waarop hij antwoordde: "Ik zal u de gelegenheid wel eens anders vertellen". Dus verleden week maandag kwam hij en zijn vrouw, en zei: "Nu kom ik u eens vertellen hoe het zit. Als ik bevestigd was, dan mocht ik dat doen, maar dan zou ik het nog niet doen. Mijn vrouw en ik zijn beiden onder uw bediening toegebracht, en uit Zijn eed bij elkaar gebracht in hetzelfde geloof. Daaruit ben ik verplicht nu ook mijn zaad aan u over te geven tot de doop. Al was het, dat ik dat zelf mocht doen, deed ik het stellig niet, het is uw werk". Enige dagen later deed God zich aan me voor als de Verbonds God. Als ook toen Hofman en zijn vrouw bij me in huis geweest waren, dan had ik gezegd: "Ik had niet gedacht, dat mijn naam ook nog genoemd zou worden in dit kind, want ik had niet gemeend uw aangezicht te zien en nu heeft God mij ook uw zaad doen zien". Ik gevoelde mij met die ouders ingesloten uit de kracht van Zijn verbond en eed, in Christus, door Zijn Geest. Toen begreep ik, wat eigenlijk de vader had moeten doen, doe ik, en komt uit Zijn verbond door Zijn genade, en daardoor doe ik de vaderlijke werkzaamheden. En toen schoot er voor hun nog een versje over uit de 128sten psalm, wat we nog gezongen hebben ook.

Blijft gij op Hem betrouwen,
Dan zult gij, op uw beê,
't Kroost van uw kroost aanschouwen.
In Israël zij vreê.

Ik heb voor het aangezicht Gods, uit de genade en gemeenschap van Zijn eeuwige eed, het huwelijksbed in zijn vruchten mogen aanschouwen. Het is niet van hen, het is niet van mij, maar het is uit de huishouding der genade, uit de gemeenschap des Allerhoogsten; uit de eed en Zijn verbond in de gemeenschap des Geestes. "Ook groent onze bedstede".

Ik heb het hier dus niet over vrome stellingen; de genade gunt het mij, tegenover de hel en de wereld, met werken en daden te betonen. Zo rijst de glorie, de aanbidding en dankzegging tot God en het Lam tot in alle eeuwigheid, uit Zijn werken. "Ook groent onze bedstede".

Deze Zondagavond, eer het tijd was om voor te gaan, heb ik mijn handen opgeheven en gebedeld: "Doe mij de dood aan. Ik bedoel niet, sterven in de natuur, maar doe mij de dood aan in mezelf, zo heb ik ademtocht en ruimte en dan kunt U mij vruchtbaar maken.

Dan ben ik Uw eigendom en wordt mijn ziel, door de genade des Geestes, in vruchtbaarheid onderhouden en rijp gemaakt tot de grote en zalige dag der eeuwigheid".

Daar staat nog een uitdrukking: "De balken onzer huizen zijn cederen".

Die uitdrukking ziet op de duurzaamheid. Wat ik belijd, is niet een persoonlijk goed, maar een kerkgoed, dat ik hebben zal met alle heiligen, in heerlijkheid verhoogd zijnde, met allen, die op deze aardbodem geweest zijn en nog zijn en nog geboren moeten worden; gemeenschap uit een allerheiligst geloof. De gemeenschap Gods, met alle heiligen, in alle eer. Het is niet iets nieuws; het is het oude, eeuwige, klare, soevereine werk Gods, des Almachtigen, wat Hij aan vernederde zondaren doet; want wat hoog is onder de mensen is een gruwel voor God. En dus is het einde: dat wij leren van de deugdelijkheid der gemeenschap, van de onvergankelijke aard van Zijn liefde, van de eeuwig durendheid van Zijn vriendschap en de alles overklimmende gemeenzaamheid met alle heiligen in de Heere.

Hier ligt dus een pronkstuk der bediening en der genade, waardoor wij, als arme rampzalige zondaren, hersteld worden in de gemeenschap onzes Heeren.

Wij hebben reden om Hem te verheffen, te eren en te bedanken in eeuwigheid. Door Zijn liefde kunnen wij het kruis, hetwelk Hij ons oplegt, dragen, en de schande, die ze ons aandoen, verachten. Wij gaan daar heen als dienaren, die bewaard worden door die beminde Immanuël, die gezegende des Vaders. Hier geldt deze triomf: die voor ons stierf, brengt ons telkens nader tot de troon Gods. Hem komt toe, alle lof, alle dank en heerlijkheid in eeuwigheid.

Dat dan een iegelijk bedenke, alles in te ruimen voor die enige Goddelijke parel, Jezus, en op te offeren wat je bent en hebt. Zoekt en vindt Jezus, komt en wint Jezus, maakt Jezus uw vriend en het is met uw toestand wel, want Hij is het leven en de vrede, tot in eeuwigheid.

Is dat uw zielewens? Benaarstig u toch de kostelijke tijd daartoe te benutten.

Werd het u tevens ook geschonken, een waar geloof in Hem, zoekt dan door Hem vruchtbaar gemaakt te worden, om de vruchten van Zijn gemeenschap en overdracht in uwe ziel te ontvangen, wat hier al doet zingen:

Zijn naam moet eeuwig eer ontvangen;
Men loov' Hem vroeg en spà;
De wereld hoor', en volg mijn zangen,
Met amen, amen, na.

Helpe, bevestig en fundere u de God aller genade, om Zijns eeuwigen verbondswil.
Amen.

Nazang Psalm 72 : 11